

en saadan Besjæftelse. Man kunde jo ganske vist henvise til, at i Lændeforholdet have den ikke; der kan Politiet ikke føre Lændet tilbage; men dette er ogsaa et Forhold af en ganske anden Bestaafenhed. Naar et Lænde løber bort, vil det i Almindelighed ikke volde megen Vanskelighed for Husbonden at faae et andet Lænde; ligesom Antagelsen af et saadant ordentligvis ikke vil forvolde positive Udgifter. En ganske anden Betydning har det derimod for Mesteren, naar Lærlingen løber af Læren, efterat Mesteren i et Par Aar har haft betydelige Udgifter paa ham og derfor i den tilbagestaende Del af Læretiden skulde have Nytte af ham, og dermed Bederlag for de haante Udgifter. Det forekommer mig, at det er ikke mere end billigt, at Lærlingen bør kunne ved Politiets Magt bringes tilbage. Ligesom der paahviler Mesteren Forpligtelse til at yde Lærlingen fuldt ud, hvad Kontrakten hjemler denne, saaledes har Mesteren et naturligt Krav paa at blive bestyttet i sin Ret; Lærlingen bør kunne holdes til at præstere det, som Kontrakten gaar ud paa. Men dette vil, naar man ser bort fra det som oftest lidet betydningsfulde Erstatningskrav, ikke let kunne ske paa anden Maade end, ved at Lærlingen føres tilbage til Mesteren. Jeg tvivler ikke paa, at naar Forfristen først blev gjældende Lov, vilde der ikke blive saa megen praktisk Uvendelse for den, idet dens blotte Eksistens vil bewirke, at det kommer til at høre til Sjældenhederne, at Lærlingen løber fra Mesteren uden nogen gyldig Grund, blot for at kunne komme til en anden Mester og af denne hurtigere erholde Attest for, at han har Dygtighed som Svend. Smidertid kunde jeg dog ønske optaget en lille Bestemmelse i Fævd af Lærlingen paa dette Punkt. Betingelsen for, at Mesteren ved Politiets Foranstaltning kan faae Lærlingen bragt tilbage, er jo, at Lærlingen uberegtiget har forladt Læren, men det er et Spørgsmaal, Politiet ordentligvis ikke paa staaende Fod vil kunne afgjøre, hvorvidt Lærlingen har været berettiget dertil eller ikke. Forholdet kan meget godt være det, at Lærlingen har haft god Grund til at forlade Mesteren; der kan foreligge et af de Tilfælde, i hvilke Lærlingen vilde være berettiget til at bryde Læreforholdet, f. Ex. fordi Mesteren ikke opfylder sine Forpligtelser ligeoverfor ham. Det kunde i saa Tilfælde være noget haardt, om Lærlingen ikke desto mindre uden videre kunde føres tilbage til sin Mester og maasse der være udsat for en mindre god Behand-

ling, indtil han ved Rettergang fik Spørgsmaalet, om han havde haft Ret til at bryde Forholdet, afgjort. Dette er imidlertid Noget, som der let kan raades Bød paa ved Tilføjelsen af en Bestemmelse om, at, saafremt der inden en kort Frist af et Par Dage af Lærlingen eller hans Værg eller Forældre reistes Sag mod Mesteren for at faae Forholdet erklæret for ophævet, stilles Politiforanstaltningen i Bero. Derved vilde Mesteren ikke lide Stort, thi selv om der hengik nogen Tid, inden det blev afgjort ved Dom, at Lærlingen havde været uberettiget til at løbe af Lære og altsaa skulde føres tilbage, vilde Mesteren omvendt i Genhold til Bestemmelsen i § 4 2det Membrum have Ret til at holde Lærlingen saa meget længere ud over Læretiden, som Lærlingen havde været fraværende, medens Processen stod paa. — Endvidere skal jeg tillade mig at fremhæve Bestemmelsen i § 10 om den Prøvetid af 3 Maaneder, som tilkommer begge Parter. Det er vistnok det Almindelige, hvor der oprettes skriftlig Kontrakt, at der vedtages en Prøvetid paa et Par Maaneder. Naar der imidlertid ikke er oprettet skriftlig Kontrakt, er Spørgsmaalet om en Prøvetid et hyppigt mødende Lovspørgsmaal. Naar Lærlingen efter Fortids Forløb er bleven kjed af Læren, skyder han sig ofte ind under, at han kun har været paa Prøve, medens Mesteren gjør gjældende, at der ikke har været vedtaget nogen Prøvetid. At der er en saadan Prøvetid, er jo meget henfigtsmæssigt. Det er Noget, som meget let hænder, at man har taget fejl af det unge Menneskes Gøner og dets Lyst, og derfor er det naturligt og i begge Parter velforstaaede Interesse, at man skal have en Prøvetid, hvorefter det saa først bliver at afgjøre, om Forholdet skal gaa over til at være endeligt. Jeg skal endnu kun tillade mig en kort Bemærkning med Hensyn til denne Paragraph. Det er mig ikke ganske klart, om det er tilfigtet, at Bestemmelsen skulde være absolut forbindende, eller om det skulde være en deklaratorisk Bestemmelse, som kun skal gjælde, forsaavidt Parterne i Kontrakten ikke have vedtaget andet, om det er en deklaratorisk Bestemmelse paa samme Maade som § 4, 2det Membrum om Forlængelse af Læretiden paa Grund af Sygdom og Fraværelse, eller om Forfristen er præceptiv. Iøvrigt forekommer det mig det Naturligste at opfatte den som en deklaratorisk Bestemmelse. Overhovedet kjende vi i dansk Ret ikke meget til præceptive Forfrister, og der er vel neppe paa